

selve budgettet, således at der i budgetbemærkningerne redegøres for kommunens målsætninger samt for de af kommunalbestyrelsen besluttede service-mål m.v. Andre kommuner anvender kommuneplanarbejdet til at informere mere generelt om kommunens målsætninger og virksomhed. I nogle kommuner udsendes endvidere selvstændige orienteringer til borgerne om målsætninger for udviklingen i kommunen. Senest er nogle kommuner begyndt at udarbejde oversigter over, hvilke krav og forventninger borgerne kan stille til kommunen – de såkaldte borgerrettigheder. Der er dog også kommuner, der fastholder en mere traditionel økonomibaseret information til borgerne, der typisk ikke indeholder oplysninger om, hvilket serviceniveau der følger af kommunalbestyrelsens prioriteringer og budgettering.

Forslaget om at indføre en kommunal forpligtelse til at informere om den kommunale service er således ikke udtryk for, at der ikke allerede i dag ydes en betydelig informationsindsats i mange kommuner. Baggrunden for forslaget er et ønske om at sikre, at der i alle kommuner gives borgerne en tilgængelig oversigt over, hvilke rammer og målsætninger kommunalbestyrelsen i deres kommune har sat for de kommunale serviceydelser.

En sikring af en sådan informationsvirksomhed er væsentlig for borgernes mulighed for at deltage aktivt i den kommunalpolitiske debat om kommunens serviceniveau og om prioriteringen mellem de enkelte servicetilbud. Information herom er endvidere en nødvendig forudsætning for, at borgerne kan vurdere de kommunale serviceydelser i forhold til bl.a. kommuneskattens størrelse og de målsætninger for kommunens udvikling, som kommunalbestyrelsen har fastlagt.

Hensynet til kommunernes forskellighed taler imod, at der udformes et detaljeret regelsæt for informationens form og indhold. Informationsopgaven varierer både i forhold til de opgaver, der aktuelt er i centrum, og i forhold til den lokalpolitiske debat. Et detaljeret regelsæt ville ikke have mulighed for at tage hensyn til sådanne forskellige forhold i de enkelte kommuner. Desuden ville det kunne virke blokerende i forhold til den udvikling af serviceinformationen, der allerede er i gang i et stort antal kommuner.

I betænkning 1268/1994 er det derfor anbefalet, at der ikke centralt fastsættes særlige regler om indholdet og den nærmere udformning af informationen, og dermed om hvordan kommunalbestyrelsen eller amtsrådet skal opfylde informationsforpligtelsen.

Det er dog en forudsætning, at serviceinformationen udformes på en måde, der er egnet til at øge borgernes muligheder for selv at vurdere målene for

de vigtigste kommunale serviceydelser. Kommunalbestyrelsen skal derfor også sørge for, at serviceinformationen ydes i en tilgængelig form for kommunens borgere.

Endvidere forudsættes det, at redegørelsen udformes på en måde, der gør det muligt at følge op på oplysningerne og målsætningerne i den næste udmelding om servicemålsætninger. Af en sådan opfølgning skal fremgå, hvilke resultater der er opnået i forhold til de målsætninger, som kommunalbestyrelsen eller amtsrådet har sat sig for udviklingen af de kommunale serviceydelser.

I øvrigt vil de relevante ressortministerier og de kommunale organisationer kunne vejlede kommunerne og amtskommunerne om, hvordan en redegørelse nærmere kan udformes.

Der skal i denne sammenhæng peges på det vejledningsmateriale, der allerede er udarbejdet. Der kan herved bl.a. henvises til betænkning 1268/1994, hvor der i et bilag er givet eksempler på en række konkrete serviceoplysninger inden for 10 centrale kommunale serviceområder. Endvidere kan nævnes Socialministeriets pjece »Synlig for borgerne« (1994), der indeholder eksempler på såvel serviceinformation som formulering af servicemål, og Finansministeriets rapport »Serviceerklæringer« (1994), der ligeledes indeholder en række eksempler og anvisninger. Endelig skal peges på publikationen »Fokus – på brugerne. En eksempelsamling om kvalitetsudvikling og servicemål i kommunerne« (1994), som er udsendt af de kommunale organisationer.

2.1.2. Informationsforpligtelse over for borgerne vedrørende kommunal ligestillingspolitik

Kommunerne er ligesom andre offentlige myndigheder i henhold til § 1, stk. 2, i lov om ligestilling mellem mænd og kvinder (lov nr. 238 af 20. april 1988) forpligtet til inden for deres område at arbejde for ligestilling og kan i den forbindelse iværksætte særlige foranstaltninger med henblik på at fremme lige muligheder for mænd og kvinder.

Spørgsmålet om iværksættelse af handlingsplaner m.v. på offentlige arbejdspladser har i de senere år jævnligt været genstand for debat i Folketinget – senest på baggrund af Ligestillingsrådets rapport fra november 1993 »Vejen videre«. Rapporten blev behandlet under en forespørgselsdebat i Folketinget den 28. april 1994 (Folketingstidende 1993/94 spalte 10207 f). Et bredt flertal i Folketinget vedtog i den forbindelse et forslag om motiveret dagsorden (nr. D 57). Af dagsordenen fremgår det bl.a., at Folketinget opfordrer regeringen til at sikre, »at arbejde med at fremme ligestillingen intensiveres«, bl.a. ved »at optage forhandlinger med kommuner og amtskommu-